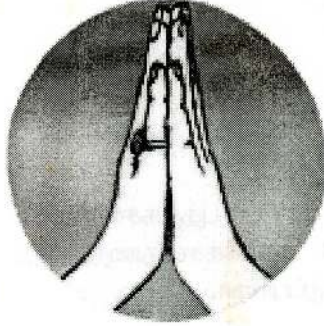

சிறுவர்

பக்திக் கதைகள்

சீருவர் பக்திக் கதைகள்

இலக்கிய வித்தகர்

த. துரைசிங்கம் B.A (Hons), Dip. in. Ed, S. L. E. A. S
[கல்விப் பணிப்பாளர் (ஓய்வு)]

பதிப்பாளர்:

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,
234, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

நூல் : சிறுவர் பக்திக் கதைகள்

ஆசிரியர் : த. துரைசிங்கம்.

முதற்பதிப்பு: 10. 12. 1997.

வெளியீடு : ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,
234, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை : ரூபா.

கொழும்பில் அச்சிட்டு வெளியிடுவோர்:
லங்கா புத்தகசாலை,
E.L 1-14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர.
கொழும்பு - 12.
தொலைபேசி : 341942

பதிப்புரை

சிறுவர்கள் நம் செல்வங்கள். சமுதாயப் பூங்காவில் பூத்துக் குலுங்கும் இளம் மொட்டுக்கள். அவர்களிடையே அன்பும், அறனும், பண்பும், பாசமும், பணிவும், பக்தியும் முகிழ்த்திட வேண்டும்: நிலைத்திட வேண்டும்.

பண்பு நலன் மிக்க பக்திக் கதைகளைப் படிப்பதன் மூலமே அவர்கள் நாடு போற்றும் நல்ல குடிமக்களாக வளர்ந்திட முடியும். பண்பும் பக்தியுமற்ற வாழ்வு பயனற்றது. இந்த உண்மைகளைச் சிறுவர்களது உள்ளங்களில் பசுமரத்தாணி பதிவது போல் பதித்திடும் நோக்கில் இப் பக்திக் கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

சிறுவர்கள் சிந்தை மகிழும் நூல்பல தந்தவர் இலக்கிய வித்தகர் த. துரைசிங்கம். அவரது இந்நூலும் சிறுவர்களுக்குப் பெரும் பயன் நல்குமென்பது திண்ணம். அதனை வெளியிடுவதில் பெருமையுறுகிறோம். அன்புச் சிறுவர்களே! பக்திக் கதைகளைப் படியுங்கள். பயனடையுங்கள். உங்களுக்கு எங்கள் நல் வாழ்த்துக்கள்.

அன்புடன்,

க. கிராஜேந்திரன்.

பதிப்பாளர்.

பொருளடக்கம்

1.	கணபதியின் கருணை	01
2.	எனக்கு வேண்டியவன் யார்?	04
3.	அபிராமியின் அருள்	07
4.	நம்பிக்கை	11
5.	அரசன் காட்டிய அன்பு	14
6.	வாமனர் புகட்டிய பாடம்	18
7.	நாரதரும் நாராயணனும்	21
8.	மெய்ப்பொருள் உணர்த்திய மெய்ப்பொருள்	24
9.	ஆனைமுகனின் அருள்	28
10.	கண்ணன் காட்டிய நட்பு	31
11.	ஆணவம் அடங்கியது	35
12.	உயிர்காத்த அன்னை	39
13.	எமன் பெற்ற தண்டனை	42
14.	எது தர்மம்?	46
15.	ஆடலறகன் செய்த அற்புதம்	48

1. கணபதியின் கருணை

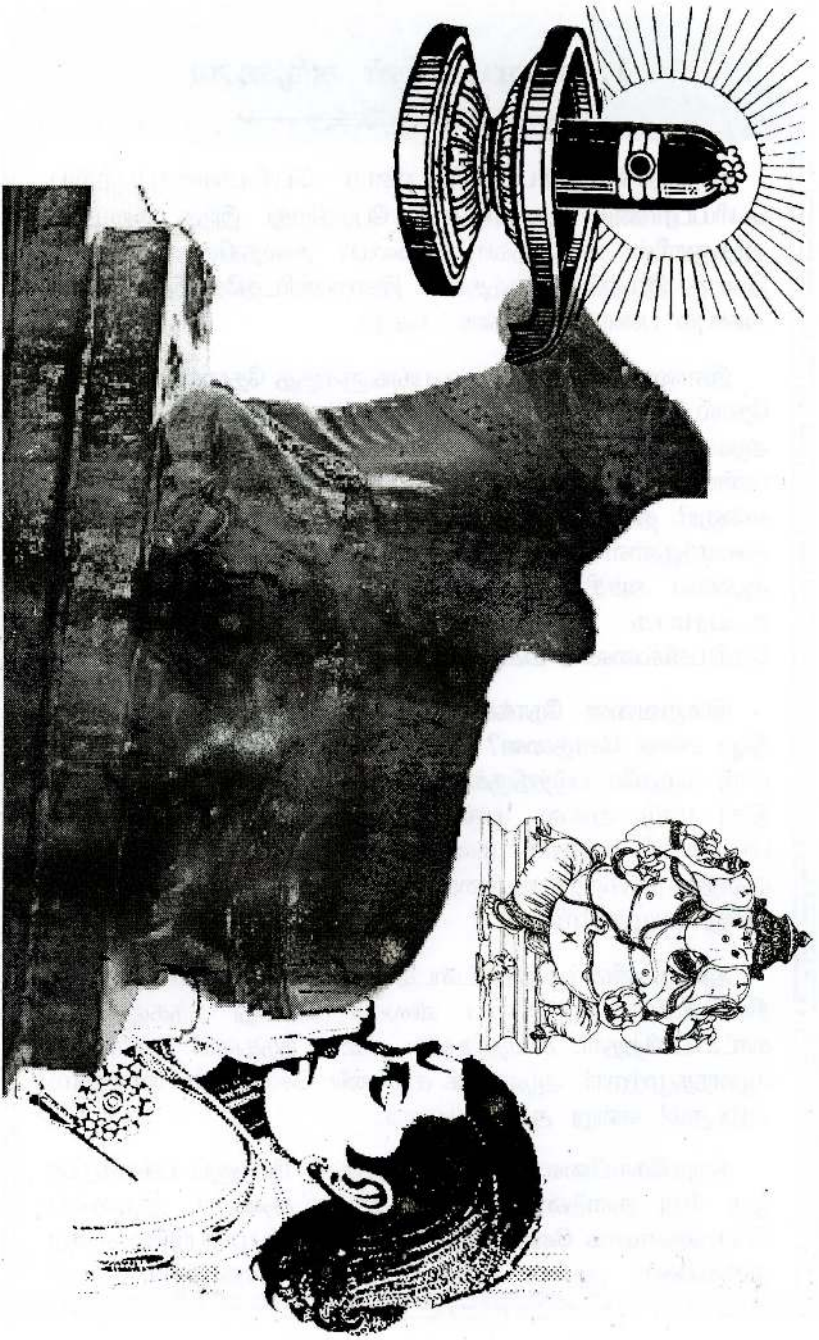
திருநாளைப்போவார் என்ற பெரியவரைப்பற்றிப் பெரியபுராணம் பெருமையுறப் பேசுகிறது. இந்த அடியவர் ஆதனூரில் வாழ்ந்தவர். புலையர் குலத்தில் பிறந்தவர். இவரது இயற்பெயர் நந்தனார். இறைவனிடத்தே இடையறாத அன்பும் பண்பும் கொண்ட பக்தர்.

இளமையிலிருந்தே ஆலயங்களுக்குத் தேவையான வார், தோல் போன்றவற்றை வழங்கியும், தம்பூராவை மீட்டிப் பாடியும் ஆடியும் சிவனடியை எந்நாளும் நாடிப் பணிந்தவர். இத்தகு பண்புநலம் வாய்ந்த இவ் அடியவர் ஒருநாள் திருப்புன்கூர் என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்தார். அங்கு கருவறையில் அமைந்துள்ள சிவலிங்கத்தைப் பார்த்து வணங்க முற்பட்டார். ஆனால் அச்சிவத்தலத்தில் உள்ள நந்தி (இடபம்) மிக உயரமாக இருந்ததால் சிவலிங்கம் இவருக்குத் தெரியவில்லை. மிகவும் கவலை கொண்டார்.

இறைவனை நோக்கி அழுதார். தொழுதார். “ஐயனே! இது என்ன சோதனை? உம்மைக் காணமுடியாதபடி இந்த மாடு குறுக்கே படுத்திருக்குதே! இது சிறிது விலகமாட்டாதா? இது மாடு அல்ல. யான் பாவிபேன், இதுவரை செய்த பாவங்கள் எல்லாம் மலைபோல் மாட்டுவடிவில் இங்கே குவிந்து நிற்கிறது. உம்மைக் காணமுடியாது மறைக்கிறது” என்று அழுதரற்றினார்.

அடியவனின் முறையிட்டைக் கேட்ட கருணையங்கடலான சிவபெருமான் நந்தியை விலகச் செய்து நந்தனுக்குக் காட்சியளித்தார். சிவதரிசனம் கண்ட நந்தனார் அளவிலா ஆனந்தமுற்றார். ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார். அற்புதம்! அற்புதம்! என்று ஆடிப்பாடினார்.

திருக்கோயிலை வலமாக வந்தார். மேற்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறு குளத்தை (குட்டையை)க் கண்டார். இதனைப் பெருங்குளமாக வெட்டினால் பலருக்கும் பயன்படுமே என்று எண்ணினார். குளம் வெட்டப் பணம் வேண்டுமே! கூலி

ஆட்கள் வேண்டுகே. யானே பரம ஏழை. என்ன செய்வேன் என்று கவலை கொண்டார்.

நந்தனின் கவலையைக் கணபதி அறிந்தார். கூலியாளாக அவருக்கு உதவச் சித்தம் கொண்டார். வேதங்களும் காணா வேழ முகத்து விநாயகன் அழுக்குத் துணியுடுத்துத் தன் திருப்பாதங்கள் நிலத்திறறைய ஒரு தேய்ந்த மண்வெட்டியைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டும் தலையிற் கூடை ஒன்றைக் கவிழ்த்துக்கொண்டும், கூலியாள் போன்று நந்தனாரின் எதிரில் வந்து நின்றார்.

நந்தனாரும் அவரைப்பார்த்து “யாரப்பா நீ?” என்றார். “நான் உன் ஆளப்பா” என்றார் விநாயகர். இவ்வரை கேட்டதும் நந்தனார் பெரும் ஆச்சரியமுற்றார். நானே ஒருத்தருக்கு அடிமை. அடிமையாகிய எனக்கும் ஒரு ஆளா? என்ன விடப்ப இது!

“சரி, சரி இந்தக் குட்டையை பெரும் குளமாக வெட்டுவீரா?” என்றார் நந்தனார்.

“அது எம்மட்டும்” என்றார் விநாயகர். எவ்வளவு ஆழத்திற்கு வெட்ட வேண்டும்? என்றே பிள்ளையார் கேட்டார்.

“குளம் எவ்வளவு நீளமோ அவ்வளவு ஆழமாக வெட்ட வேண்டும்” என்றார் நந்தனார்.

“இது பெரிய வேலை. அப்படி வெட்டினால் கூலி என்ன தருவீர்?” என்று கேட்டார் விநாயகர்.

“பதக்கு (ஐந்துபடி) நெல் தருவேன்” என்றார் நந்தனார். இதைக் கேட்டதும் பிள்ளையார் “போதும் போதும் என் புண்ணியம்” என்றார். “சரி, நான் கோயிலை வலம் வருகிறேன். நீ வேலையைத் தொடங்கும்” என்று கூறிவிட்டு நந்தனார் கோயிலை வலம்வரத் தொடங்கினார். திரும்பி வந்து பார்த்தபோது திருக்குளம் வெட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்தது. கூலி ஆளைக் காணவில்லை. கருணைமிகு கணபதி வெட்டிய இத்திருக்குளம் இன்றும் திருப்புன்கூரில் காட்சி தருகின்றது.

அடியவர்க்கு எளிதாய் வந்து அருள்புரியும் கருணை மிக்கவன் கணபதி என்பதை இக்கதை உலகுக்கு உணர்த்துகிறது.

2. எனக்கு வேண்டியவன் யார்?

“இறைவா! அனைத்தையும் படைத்தவன் நீயே. எல்லாச் செயல்களையும் நீயே செய்கிறாய். நீயன்றி எதுவுமே நடப்பதில்லை. நீயே எனக்கு வேண்டியவன். இந்த வீடு, வாசல், உற்றாரா, உறவினர்கள், நண்பர்கள், இந்த உலகம் எல்லாம் உன்னுடையதே. இதுதான் உண்மையான அறிவு.”

இவ்வாறு குரு ஒருவர் தமது சீடர்களுக்கு உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தார். குருவின் உபதேசம் சீடன் ஒருவனின் சிந்தையைத் தூண்டிவிட்டது. அவன் குருவிடம் சில வினாக்களைக் கேட்கத் தொடங்கினான். குரு மீண்டும் சொன்னார். “சீடனே! இறைவன் ஒருவனே உனக்கு மிகவும் வேண்டியவன். மற்ற எவரும் வேண்டியவர்கள் அல்லர். இந்த உண்மையை ஒருபோதும் மறவாதே” என்றார். ஆனால் சீடனோ “குருவே! நீங்கள் சொல்வதை என்னால் ஏற்க முடியவில்லை. என் தாயும், என் மனைவியும், என் சுற்றத்தாரும் என்னை நன்கு கவனித்துக்கொள்கிறார்கள். என்மேல் உயிரையே வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு நிமிடம் கூட அவர்களைக் காணாவிட்டால் உலகமே எனக்கு இருண்டு விடுகிறது. அவர்களுக்கும் அப்படியே. அத்தனை பேரன்பு கொண்டுள்ளோம்” என்றான்.

சீடனின் இவ்வுரை கேட்டதும் குரு புன்னகை புரிந்தார். “சீடனே! நீ கூறுவதைக் கேட்க எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. மாயையிற் சிக்கித் திணறுகிறாய். உனக்கு உண்மையை உணர்த்த விரும்புகிறேன். நான் கூறுகிறபடி நடந்துகொள். இதோ! இந்த மாத்திரைகளைக்கொண்டு உன் வீடு செல். அங்கு இதைச் சாப்பிடு. இறந்தவன் போன்ற நிலை ஏற்படும். அதற்குள் உனக்கு உண்மை உலகைக் காட்டுவேன்” என்றார்.

குரு கூறியபடியே சீடனும் வீட்டிற்குச் சென்று மாத்திரைகளை உண்டான். இறந்தவன் போலானான்.

வீட்டிலுள்ளார் அனைவரும் அழுது புலம்பினார்கள். அவ்வேளையில் குரு சீடன் வீட்டிற்கு வந்தார். சீனின் உறவினர்களை அழைத்தார். “கண் கலங்காதீர்கள்! கவலைப்படாதீர்கள்!! இவனைப் பிழைக்கவைக்கும் மருந்து என்னிடம் இருக்கிறது. ஆனால் அம்மருந்தை உங்களில் ஒருவர் சாப்பிடவேண்டும். அதனால் ஏற்படும் விளைவையும் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் இவன் பிழைத்துக்கொள்வான்” என்றார்.

குரு கூறும் வார்த்தைகள் கூடியிருந்தோரைக் கலக்கத்தில் ஆழ்த்தின. குருவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு சீடன் பேசாமல் இறந்தவன் போற் கிடந்தான்.

குரு முதலில் சீனின் தாயை அழைத்தார். “உன் பிள்ளையை மீட்க வேண்டுமாயின் இந்த மருந்தை நீ சாப்பிடு” என்றார். அவளோ, “ஐயா! எனக்கு இவன் போனால் என்ன? வேறு பிள்ளைகள் மூவர் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். என்னால் முடியாது” என்றாள்.

அடுத்துக் குரு சீனின் மனைவியைப் பார்த்தார். அவளும் துணிச்சலுடன் “ஐயா! என் கணவர் விதிவசத்தால் இறந்துவிட்டார். நானும் இறந்தால் என் குழந்தைகள் கதி என்னாவது? என்னை விட்டுவிடுங்கள்” என்றாள். பெற்றதாயும், கட்டிய மனைவியும் இவ்வாறு கூறி மறுத்துவிட்ட பின்பு சுற்றத்தவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நின்ற இடத்தைவிட்டு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்துசென்றனர்.

திடீரெனச் சீடன் எழுந்தான். குருவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். “குருவே! நீங்கள் உபதேசித்தவை அனைத்தும் உண்மை. இறைவன் ஒருவனே எனக்கு வேண்டியவன் என்பதை உணர்ந்தேன்” என்றான்.

இறைவன் ஒருவனே என்றும் எமக்குத் துணையாவான்.

3. அபிராமியின் அருள்

அன்று ஒரு தை அமாவாசைத் தினம். தஞ்சையை ஆண்ட மராட்டிய மன்னரான சரபோஜி காவேரி சங்கமத்தில் நீராடிவிட்டுத் திருக்கடவூரில் உள்ள அபிராமியம்மனைத் தரிசிப்பதற்காக ஆலயத்திற்கு வருகை புரிந்தார். கோயிலில் மன்னருக்கு மகத்தான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. கோயிலின் அழகையும், அம்பிகையின் அருட்பொலிவையும் மன்னர் அவதானித்தவண்ணம் இருந்தார். அவ்வேளையில், கோயிலில் தன்னையும் சுற்றுப்புறத்தையும் மறந்த நிலையில் ஒருவர் கண்முடி அமர்ந்திருப்பதை அவர் கண்டுகொண்டார். அவரது நிலை சரபோஜி மன்னருக்குப் பெரும் வியப்பை அளித்தது. பக்கத்தில் இருந்தோரைப் பார்த்து “இவர் யார்?” என விசாரித்தார்.

“இவர் ஒரு பித்தர். தூர்த்தேவதையினை வழிபடுகின்றவர்” என்று பதிலளித்தார் பக்கத்தில் இருந்தவர். அரசர் அவரை அணுகி “இன்று திதி என்னவோ?” எனக் கேட்டார். அன்னையின் அருட் பேரொளியில் திளைத்திருந்த அந்தப் பித்தரோ, அரசனின் அழைப்பில் அரைகுறை விழிப்பைப் பெற்று, “இன்று பௌர்ணமி (பூரணை நாள்) என விடை கூறினார். அவரது பதிலைக் கேட்ட மன்னரும் மற்றவர்கள் கூறியது சரிதான். இவர் பித்தரேதான் என முடிவு செய்து கொண்டார். தமது இருப்பிடம் திரும்பினார்.

யோகநிலையில் இருந்து மீண்ட சில நிமிடங்களில் தாம் மன்னனிடம் கூறியது தவறு என்பதை அந்த ஞானி உணர்ந்து கொண்டார். தன் பேதமை நினைந்து பெரிதும் வருந்தினார். விழிப்பின்மையால் ஏற்பட்ட பழிப்புக்குரிய நிலையினின்றும் தம்மைக் காத்தருளுமாறு அபிராமி அன்னையை வேண்டினார். “அரிகண்டம்” பாடினார். அம்மை அபிராமி தன்னைக் காவாளாயின் தீயினில் வீழ்ந்து உயிர்துறப்பதெனவும் முடிவு செய்து கொண்டார்.

அபிராமி ஆலயத்தின் முன் ஆழமான ஒரு குழியினை வெட்டினார். அதனுள் விறகுகளையிட்டுத் தீ மூட்டினார். அதற்கும் மேல் ஒரு விட்டத்தில் நூறு கயிறுகளால் ஆன உறி ஒன்றினைக் கட்டினார். அந்த உறியின் மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு அன்னை அபிராமியைத் துதித்துப் பாடத் தொடங்கினார். “உதிக்கின்ற செங்கதிர்.....” எனத் தொடங்கியது முதற் பாட்டு. ஒவ்வொரு பாடலும் பாடி முடித்தபின் உறியின் ஒவ்வொரு கயிற்றையும் அறுத்துவிடுவார். இவ்வாறு எழுபத்தெட்டுப் பாடல்கள் பாடியும் அம்மைதன் திருக்காட்சியைக் காட்டவில்லை. தொடர்ந்து எழுபத்தொன்பதாவது பாடலைப் பாடினார்.

“அபிராமி அன்னையின் விழிகளில் அருளுண்டு. அவளை வழிபட எனக்கு நெஞ்சமுண்டு. பழிபாவம் கொண்டுமூலும் பேதையர்களோடு எனக்கு இனி என்ன தொடர்புண்டு?” என உள்ளமுருகிப் பாடினார். இதோ! அப்பாடல்,

“விழிக்கே அருளுண்டு அபிராம
வல்லிக்கு வேதம் சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண்டு
எமக்கு அவ்வழி கிடக்கப்
பழிக்கே சுழன்று வெம் பாவங்க
ளே செய்து பாழ்நரகக்
குழிக்கே அழுந்தும் கயவர் தம்
மோடென்ன கூட்டினியே”

இப் பாடலைக் கேட்டதும் அபிராமி அன்னை எழுந்தருளினாள் தன் அடியவனைக்காக்க. பலகோடி நிலவுகள் ஒளிவீசுதற்கொப்பான தன் திருச் செவித் தோட்டைக் (தூடங்கம்) கழற்றி வானகத்தே சுழற்றி வீசினாள். அந்தப் பேரொளியினை அமாவாசை இரவில் கண்டு உலகமே அதிசயித்தது.

“என் அன்பனே! மன்னன் பால் நீ சொன்ன சொல் பொய்க்காமற் காத்தோம். பெளர்ணமி நிலவொளியைக் காட்டினோம். நீ மேலும் எம்மைப் பாடி மகிழ்விப்பாயாக!” என்று அகிலாண்ட நாயகியான அன்னை அபிராமி அந்த அடியவரை வேண்டினாள்.

அமாவாசைத் தினத்தில் அம்பிகையின் திருச் செவித்தோட்டின் நிலவொளிகண்டு சரபோஜி மன்னன் அந்த அடியவரைப் பணிந்து வணங்கினான். எல்லோரும் அந்த ஞானியின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர். “எல்லாம் அம்பிகையின் செயல்தான்” எனக் கூறியதுடன் அபிராமி அந்தாதி முழுவதையுமே பாடி முடித்தார். அந்தாதி முழுவதையும் கேட்ட சரபோஜி மன்னர் அவருக்குப் பொன்னும் பொருளும் வழங்கிப் போற்றினார். பட்டர் என்ற பெயருடன் இதுவரை காலமும் உலவிய அந்த ஞானி அன்று முதல் அபிராமிப் பட்டர் என அனைவராலும் அழைக்கப்பெற்றார்.

“அம்பிகையைச் சரணடைந்தால் அதிக வரம்பெறலாம். நம்பினோர் கெடுவதில்லை நான்கு மறைத் தீர்ப்பு”

4. நம்பிக்கை

நாவலூரில் முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் தனது ஆச்சிரமத்தில் பூசைகளையும் கிரியைகளையும் குறைவற நடாத்தி வந்தார். ஏராளமான மக்கள் அவரது ஆச்சிரமத்தைத் தரிசித்துச் செல்வர்.

பக்கத்து ஊரில் உள்ள பெண் ஒருவர் முனிவரின் ஆச்சிரமத்திற்குத் தினந்தோறும் பால் கொண்டுவந்து கொடுப்பாள். அந்த முனிவரின் ஆச்சிரமத்திற்கு வருவதற்கு அவள் ஆற்றைக் கடந்து வர வேண்டியிருந்தது. ஒரு நாள் திடீரென ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இதனால் அன்று அவள் முனிவரின் ஆச்சிரமத்திற்குப் பால் கொண்டு செல்லவில்லை.

அடுத்த நாள் பால் கொண்டுவந்த பால்காரியிடம் "நேற்று ஏன் பால் கொண்டுவரவில்லை?" என்று முனிவர் கேட்டார். "சுவாமி, ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் வரமுடியவில்லை" என்று பணிவுடன் பதில் கூறினாள் பால்காரி.

"என்ன? நீ விஷயம் தெரியாதவளாக இருக்கிறாயே. சிவ சிவா, சிவ சிவா என்று கடவுள் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு வரத் தெரியாதா? ஆறு உனக்கு வழி விட்டுக் கொடுக்குமே. அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லையா உனக்கு" என்று வேடிக்கையாகக் கூறினார் முனிவர். ஆனால் முனிவர் கூறியதைப் பால்காரி முற்றாக நம்பிவிட்டாள். கடவுள் பெயரைக் கூறிக்கொண்டு செய்தால் எதுவுமே சித்திக்கும் என்று அவள் உறுதியாக நம்பினாள்.

மறுநாள் காலையில் ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. இன்று பால்காரி பால் கொண்டுவரமாட்டாள் என்று முனிவர் நினைத்திருந்தார். என்ன அதிசயம்! சற்று நேரத்தின் பின்னர் பால்காரி பால் கொண்டு வந்துவிட்டாள்.

முனிவருக்கும் பெரும் ஆச்சரியம்! “எப்படி ஆற்றைக் கடந்து வந்தாய்?” என்று பால்காரியிடம் கேட்டார். அவள் பதட்டப்படவில்லை. “சிவசிவா, சிவசிவா என்று சொல்லிக் கொண்டே ஆற்றில் இறங்கினேன். ஆறு எனக்கு வழி விட்டது. இதோ! பாருங்கள் என் சேலை கூட நீரில் நனையவில்லை” என்று கூறினாள். பால்காரியின் பதில் முனிவரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. இவள் கூறுவது உண்மைதானா? என்று பரிசோதித்துப் பார்க்க விரும்பினார். ஆற்றின் கரையில் வந்து நின்றார். ஆற்றில் பெரு வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரம் யோசித்தார். பால்காரி கூறுவது உண்மைதானா? ஒரு கணம் பார்த்துவிடுவோமே என்று நினைத்தார்.

வேட்டியை மடித்து உயர்த்திப் பிடித்தபடி சிவசிவா, சிவசிவா என்று உச்சரித்துக் கொண்டு ஆற்றில் இறங்கினார். சிறிது தூரம் சென்றதும் ‘தொப்’ பெனத் தண்ணீரில் வீழ்ந்தார். ஆபத்தில் சிக்கி விட்டேனே என்று கண்ணீர் விட்டார். “நான் இவ்வளவு நாளும் தவறாமல் பூசை, ஜெபதபங்கள் செய்து விரதமெல்லாம் இருந்தேனே! நான் பலமுறை அழைத்தும் சிவன் எனக்கு உதவவில்லையே! ஆற்றை வழிவிடச் செய்யவில்லையே! அந்தப் பால்காரி என்னைவிட உனக்கு வேண்டியவளாகிவிட்டாளோ? அப்பனே! என்னை ஏன் கைவிட்டாய்?” என்று ஓலமிட்டழுதார். ஒருவாறாக எழுந்து கரை திரும்பினார். அவர் கரையேறும் காட்சியைப் பார்த்து நின்ற பால்காரி கல கலவெனச் சிரித்தாள். “சிவசிவா என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆற்றில் இறங்கினால் ஆறு வழிவிட்டுக் கொடுக்குமே. உமக்கு அதில் உறுதியான நம்பிக்கை இல்லை. அதனாற்றான் ஆற்றில் இறங்குமுன்பே வேட்டியை மடித்துத் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டீரே. அதனாற்றான் ஆற்றுக்கு உம்மீது கோபம். வழியே விடவில்லை” என்று சொன்னாள் பால்காரி. பால்காரியின் கூற்று முனிவரைச் சிந்திக்க வைத்தது. அவள் கூறுவது உண்மைதான். தெய்வத்தின்மீது உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டால் எதுவுமே சித்திக்கும் என்பதை முனிவர் அப்பொழுது நன்குணர்ந்து கொண்டார்.

“கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்”

5. அரசன் காட்டிய அன்பு

உலகம் போற்றும் உத்தம மன்னர்களில் சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் ஒருவர். அவர் சூரிய குலத்திலே அவதரித்தவர். வாப்மை தவறாதவர். உயிர்களிடத்தே மிகுந்த அன்பு பூண்டவர். உயிர்களிடத்தே மட்டுமன்றி மிருகங்கள், பறவைகள் போன்றவற்றிடத்தும் பேரன்பு கொண்டவர். எவ்வுயிர்க்கும் தீமை விளைவிக்காதவர். இரக்க குணம் நிறைந்தவர்.

இத்தகைய உயர் குணங்கள் வாய்க்கப்பெற்ற சிபிச் சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் நந்தவனத்தில் ஓய்வாக அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது திடீரென அவர் மடியில் புறா ஒன்று பறந்து வந்து விழுந்தது. அப்புறாவை மன்னர் அன்புடன் அணைத்துக்கொண்டார்.

என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு சில நிமிடங்களில் பறந்து வந்த பருந்தொன்று மன்னனை நோக்கிப் பேசிற்று, “மன்னனே! இப் புறாவை யான் துரத்தி வந்தேன். இது என்பசியைத் தீர்க்கும் இரையாகும். இதனை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடும். என்பசி தீரவேண்டும்” என்று கூறியது பருந்து.

பருந்தின் கூற்றைக் கேட்டதும் மன்னருக்குப் பெரும் கவலை உண்டானது. “புறா என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டது. அதனை யான் தரமுடியாது. அடைக்கலம் புகுந்த உயிரைக் காப்பது என் கடன்” என்றார் சிபிச் சக்கரவர்த்தி.

பருந்துக்குக் கோபம் உண்டானது. “மன்னனே! நீர் பேசுவது நியாயமாகாது. எனது உணவுப் பொருளை அபகரித்துக் கொண்டதுடன் என்னோடு வாதம் புரியவும் முற்படுகிறீர். என்னைப் பட்டினி போட்ட பாவத்திற்கு உள்ளாகிறீர். இது நியாயமல்ல” என்றது பருந்து.

“உன்னைப் பட்டினி போட்ட பாவம் எனக்கு வேண்டாம்.” என்றார் மன்னர். அதைக் கேட்டதும் புறா பெருஞ் சஞ்சலமுற்றது. மன்னர் தன்னைப் பருந்திடம் கொடுத்துவிடப் போகிறார் போலும் என்று பயந்தது. பரிதாபமாக மன்னரைப் பார்த்தது. “மன்னவரே! வீண் காலதாமதம் செய்யாதீர். புறாவை விட்டுவிடும். யான் அதனைக் கொண்டு தின்று பசியாறுகிறேன்” என்று மீண்டும் வலியுறுத்தியது பருந்து.

“முடியாது! முடியாது!! உனக்குப் புறாவைத் தரவும் மாட்டேன். உன்னைப் பட்டினி போடவும் மாட்டேன்” என்றார் சிபிச் சக்கரவர்த்தி. சிறிது நேரத்தின் பின் சக்கரவர்த்தி பணியாட்கள் சிலரை வரும்படி அழைத்தார். ஒரு தராசையும் கத்தியையும் எடுத்து வருமாறும் பணித்தார். அவர்களும் அவ்வாறே எடுத்து வந்தனர்.

தராசின் ஒரு தட்டில் புறாவை வைத்தார் மன்னர். மறுபக்கத்தட்டில் தன்னுடைய தொடையின் தசையை அறுத்து வைத்தார். என்ன அதிசயம்! அவர் அவ்வாறு தசையை வைத்துக்கொண்டிருந்த போது தட்டு புறாவின் பக்கமே தாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அரசர் மனம் தளரவில்லை. கடைசியில் தாமே தட்டில் ஏறிநின்றார்.

மற்ற உயிரின் துன்பத்தைத் தன் துன்பம் போல் கருதிக் காப்பாற்ற முனைபவனே உண்மையான கல்விமான். பக்திமான். அவனே சமுதாயத்திற்கு, நாட்டுக்குப் பயன் தருபவன் என்பதைச் சிபிச் சக்கரவர்த்தி இச்செயலின் மூலம் எடுத்துக் காட்டினார்.

சிறிது நேரத்தில் அதிசயிக்கத்தக்க மாற்றம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. புறாவும் பருந்தும் இரு தேவர்களாக மாறினர். “சிபிச் சக்கரவர்த்தியே! உமது உயர்ந்த பண்பினைச் சோதிக்கும் பொருட்டே இச்செயலில் ஈடுபட்டோம். நீர் மனிதருள் மாணிக்கம். மன்னர்களுக்கெல்லாம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இம்மண்ணிலகில் விளங்குகின்றீர். நீரும் நின்குலமும் நீடு வாழ்க! வாழ்கவென வாழ்த்துகிறோம்” என்றனர்.

சிபிச் சக்கரவர்த்தி தேவர்களைப் பணிந்து வணங்கினார். அவரது அறுபட்ட உடம்பு மீண்டும் பழைய நிலையை அடைந்தது.

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர் காக்கும் மன்னனின் புகழ் என்றும் நிலைக்கும். இதற்குச் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் இச்செயல் சான்று பகருகின்றது.

“அறிவினால் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின் நோய்
தன் நோய் போற் போற்றாக்கடை”
என்னும் வள்ளுவர் வாக்கும் இதனையே நமக்கு உணர்த்துகிறது.

6. வாமனர் புகட்டிய பாடம்

மகாபலிச் சக்கரவர்த்தி மிகவும் பெருமை வாய்ந்தவர். அவர் காஞ்சிபுரத்தை அடுத்துள்ள ஒரு நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் இரப்போர்க்கு இல்லையென்னாது கொடுப்பதில் தனக்கு நிகர் இந்த உலகில் எவரும் இல்லை என்று அகம்பாவம் கொண்டிருந்தார். இவரது ஆணவத்தையும் கர்வத்தையும் அழிக்கவேண்டும். இம்மன்னனைத் திருத்தவேண்டும் என்று மகாவிஷ்ணு திருவுளம் கொண்டார்.

காசிப முனிவருக்கும், அதிதி என்ற அவர் மனைவிக்கும் குழந்தையாக அவதரித்தார். என்ன அதிசயம்! இக்குழந்தை ஊரில் யாருக்குமே பிறக்காத மிகக் குறுகிய (குள்ளமான) உருவத்தோடு பிறந்தது. இதன் உருவத்துக்கேற்ப வாமனன் என்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனர்.

மகாபலி தனது பெருமையை நிலை நாட்ட ஆசை கொண்டான். அசுவமேதயாகம் எனப்படும் பெரும் யாகம் (வேள்வி) ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்கினான். யார் எதைக் கேட்டாலும் இல்லையென்னாது வழங்கப்படும் என்று நாடு முழுவதும் முரசு அறைவித்தான். இவனது அகம்பாவத்தை அழிப்பதற்கு இதுவே தக்க தருணம் என உணர்ந்தார் வாமனர்.

ஒரு நாள் குள்ள வடிவம் கொண்ட வாமனர் மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குப் போனார். சிரித்த முகத்தோடு சென்ற வாமனரை மன்னன் அன்போடு அழைத்து ஆசனத்தில் அமர்த்தினான். “தாங்கள் என்னை நாடி வந்த காரணம் யாதோ?” என வினாவினான். இதற்கு வாமனர் “மன்னரே! எனக்கு என் காலால் மூன்று அடி மண் வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

மகாபலி மன்னனின் குரு சுக்கிராச்சாரியார். அவர் சிறந்த முனிவர். வாமனனின் வருகையும், அவன் மன்னனிடம் மூன்றுடி

மண் கேட்டதும் அவரது உள்ளத்தில் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. மன்னன் கெண்டியில் (செம்பு) நீரெடுத்து வாமனன் கையில் தண்ணீர் ஊற்றித் தனது தருமத்தை உறுதி செய்து கொடுக்க முற்பட்டார். இதனைத் தடுத்துவிட வேண்டுமெனச் சுக்கிராச்சாரியார் எண்ணினார். உடனே கரிய வண்டு உருக்கொண்டு கெண்டியின் குழாயினுள் புகுந்துகொண்டார்.

மகாபலி கெண்டியை எடுத்துச் சரித்து வாமனனின் கையில் தண்ணீரை ஊற்ற முற்பட்டார். ஆனால் தண்ணீர் சிந்தவில்லை. இது வாமனனுக்குப் புலப்பட்டது. சுக்கிராச்சாரியார்தான் வண்டுருவாய்க் கெண்டியினுள் புகுந்து தண்ணீர் வராமல் தடுக்கிறார் என்பதை உணர்ந்த வாமனன் தன் கையில் இருந்த தர்ப்பைப் புல்லால் கெண்டியின் நுழைவாயிலில் பலமாகக் குத்தினான். கருவண்டின் ஒரு கண் குருடாயிற்று. அது வேதனைபுடன் வெளியே பறந்து போயிற்று. தண்ணீர் வாமனன் கையில் ஊற்றியது.

உடனே வாமனன் பெருவடிவம் (விஸ்வரூபம்) கொண்டான். அவனது நீண்ட நெடிய வடிவம் கண்டு மகாபலி அஞ்சினான். ஒரு காலால் பூமியை ஒரு அடி அளந்தான். மறுகாலால் வானத்தை அளந்தான். மூன்றாவது அடியை எங்கே வைப்பது என்று கேட்டான்? மகாபலி தடுமாறினான். மகாவிஷ்ணுவே வாமனராக வந்துள்ளார் என்பதை உணர்ந்து தலை தாழ்த்தி நின்றான். உடனே அவன் தலை மீது கால்வைத்து அவனைப் பாதாளம் வரை அழுத்தினார். இச்செயலினால் மகாபலியின் ஆணவம் அழிந்தது. தர்மம் கொடுப்பதைத் தடுத்த சுக்கிராச்சாரியார் ஒரு கண்ணை இழந்தார். அகம்பாவம் கொண்ட மகாபலி அழிந்தான்.

ஆணவம் அழிவையே தரும். அறமே நிலைக்கும்.

7. நாரதரும் நாராயணனும்

நாராயணன் மீது தீராப்பற்றுக் கொண்டவர் நாரதர். நாராயணன் பெயரை எப்போதும் உச்சரித்துக்கொண்டு முவுலகும் சுற்றிவரும் பெருமை மிக்கவர். நாரதர் கலகம் நன்மையில் முடியும் என்பது உலகோர் நம்பிக்கை. ஏனெனில் கலகமுட்டுவதில் அவருக்கு இணையானவர் எவருமில்லை என்பர்.

இத்தகைய பெருமை மிக்க நாரதர் ஒருநாள் நாராயணன் வதியும் வைகுண்டம் சென்றார். அங்கே நாராயணன் இலட்சுமி தேவியோடு வீற்றிருந்தார். நாராயணனைக் கண்டதும் நாரதர் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

“என்ன நாரதரே? இந்தப் பக்கம். ஏதும் விசேடம் உண்டோ?” என்று கேட்டார் நாராயணர். நாரதருக்குச் சிறிது கர்வம் உண்டானது. நான் எந்நாளும் எந்நேரமும் உங்கள் பெயரையே நாராயணா! நாராயணா!! என்று உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னைத் தவிர வேறு யார் இப்படி உங்களைத் தியானிக்கிறார்கள்?” என்று பெருமையோடு கூறினார் நாரதர். நாராயணர் சிரித்தார். “நாரதா! உன்னைவிட உண்மையான பக்தன் பூலோகத்தில் இருக்கிறான். காட்டுகிறேன் வா” என்றார் நாராயணர்.

நாரதரின் அகம்பாவம் விடவில்லை. “அப்படியா? சரி, வாருங்கள் பார்த்துவிடுவோமே” என்று ஆவலோடு புறப்பட்டார் நாரதர்.

நாரதரும் நாராயணரும் பூவுலகத்திற்கு வந்தனர். ஒரு சிறிய கிராமத்தில் ஏழைக் குயவன் ஒருவன் மிக்க கஷ்ட நிலையிலே வாழ்ந்து வந்தான். அவன் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் எனக் கருதுபவன். பாணை, சட்டிகள் செய்வது அவன் தொழில். கருமமே கண்ணாக இருந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் நாரதருக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

”இவன்தானா உங்கள் பக்தன்? உங்கள் பெயரையே சொல்லாமல் கருமமே கண்ணாயிருக்கிறானே! இவனைப்போய் உங்கள் பக்தன் என்கிறீர்களே? என ஏளனம் செய்தார் நாரதர்.

“நாரதா! நன்கு உணர்ந்துகொள். இவன் காலை எழுந்ததும் நீராடி என்னையே நினைந்து நமோ நாராயணா என்று வணங்கிவிட்டுத் தன் தொழிலை ஆரம்பிக்கின்றான். இரவு உறங்கச் செல்லும்போதும் என்னையே நினைந்து நமோ நாராயணா என்று சொல்லியே படுக்கைக்குப் போகிறான். தன் குடும்பத்தைக் காக்க நேர்மையுடன் உழைக்கிறான். இப்படி ஒரு நாளைக்கு இரு வேளையிலும் என்னையே துதிக்கிறான். இவன் உண்மையான பக்தன்தான்” என்றார் நாராயணர்.

நாராயணர் கூறியதை நாரதர் ஏற்கவில்லை. என்னை விடவா இவன் உயர்ந்த பக்தன்? என்று அவர் மனம் எண்ணியது. நாரதரின் இந்தக் காவத்தை அடக்க வேண்டும் என்று நாராயணர் திருவுளம் கொண்டார். “நாரதா! உனக்கொரு சோதனை தருகிறேன். அதில் நீ வெற்றி பெற்றால் நீ எல்லோரிலும் உயர்ந்த பக்தன் தான்” என்றார் நாராயணர்.

“சரி சரி சொல்லுங்கள். எந்தச் சோதனைக்கும் நான் தயார்” என்றார் நாரதர்.

ஒரு சிறிய கிண்ணத்தில் எண்ணெய் நிரம்பி வழிய வழிய ஊற்றிக்கொடுத்து “இது கீழே சிறிதும் சிந்தாமல் இப்புவுலகைச் சுற்றிவர வேண்டும். எந்நேரமும் இடைவிடாமல் என் பெயரையும் சொல்லி வர வேண்டும்” என்று நிபந்தனையிட்டார் நாராயணர். நாரதர் எண்ணெய்க் கிண்ணத்தை வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

வெகு நேரத்தின் பின்னர் மிகுந்த களைப்போடு வந்து சேர்ந்தார். மிகவும் சோர்வடைந்திருந்தார். “என்ன நாரதா? பூவுலகெலாம் சென்று வந்துவிட்டாயா? எந்நேரமும் என் பெயரை உச்சரித்திருப்பாயே” என்று கேட்டார் நாராயணர். “என்ன சொல்கிறீர்கள்? எண்ணெய் கீழே வழியாமல் இருப்பதைக் கவனிக்கவே நேரம் சரியாயிருந்தது. உங்கள் பெயரைக்கூற நேரமே கிடைக்கவில்லை” என்று கவலையோடு கூறினார் நாரதர். தன் தோல்வியையும் ஒப்புக்கொண்டார்.

நாரதரின் கர்வம் இதன்மூலம் நீங்கிவிட்டது கண்டு நாராயணர் மகிழ்வடைந்தார்.

“காலையும் மாலையும் கடவுளைத் தொழுவோம்.”
 “செய்யும் தொழிலே தெய்வமென உணர்வோம்.”

8. மெய்ப்பொருள் உணர்த்திய மெய்ப்பொருள்

பெரியபுராணம் சேக்கிழார் பெருமானால் எழுதப்பெற்ற பெரும் காவியம். இதனைத் திருத்தொண்டர் புராணம் எனவும் கூறுவர். இப்புராணத்தில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களின் வரலாறு கூறப்படுகிறது. இவர்கள் அனைவரும் சிவபெருமானின் தொண்டர்கள். அன்பே வடிவானவர்கள்.

இவர்களில் மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்பவரும் ஒருவர். இவர் தமிழ் நாட்டில் தென்னாற்காடு மாவட்டம் திருக்கோவிலூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட மலைநாட்டை ஆண்ட மன்னர்களின் வழி வந்தவர். அரசராக வாழ்ந்தாலும் அடியார்களிடத்துப் பேரன்பு பூண்டவர். சிறந்த சிவபக்தர். சிவனடியார்களைச் சிவனாகவே கருதுபவர். சிறந்த வீரர். வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல். சிவனடியார்களை மதித்து உபசரிக்கும் பண்பு கொண்டவர்.

காவியுடை தரித்து, சிவசின்னங்கள் அணிந்து வருவோர் எவரும் இவரது அரண்மனைவரை செல்ல அனுமதிக்கப் பட்டனர். சிவனடியார்மீது மன்னர் கொண்டிருந்த மதிப்பினையே இது எடுத்துக் காட்டியது.

மெய்ப்பொருள் மன்னருக்கு முத்தநாதன் என்றொரு விரோதியிருந்தான். இவன் பலமுறை இவருடன் போரிட்டும் வெற்றி பெறமுடியாது தோற்று ஓடியவன். போரின் மூலம் மெய்ப்பொருள் மன்னரை வெற்றி கொள்வது இயலாதெனக் கருதிய முத்தநாதன் சூழ்ச்சி மூலம் அவரைக் கொல்லத் திட்டமிட்டான்.

ஒருநாள் முத்தநாதன் சிவனடியார் போல வேடம் பூண்டான். காவியுடை உடுத்திக்கொண்டான். கழுத்திலே உருத்திராட்ச மாலைகள் அணிந்து, நெற்றியில் திருநீறு பூசி, பொட்டிட்டு, ஒரு மான் தோலில் ஓலைச்சுவடிகளும் அதன் உள்ளே

சுர்மையான கத்தியும் வைத்துக்கொண்டு ஓம் நமசிவாய, ஓம் நமசிவாய என்று உச்சரித்த வண்ணம் அரண்மனைக்கு வந்தான்.

சிவனடியார் எனக் கருதிய காவலர்கள் அவனை அரண்மனைக்குள் புக அனுமதித்தனர். நேரே மன்னர் இருக்கும் படுக்கையறை வரை சென்றான் இக்கபட வேடதாரி.

மன்னனின் மெய்க்காப்பாளனாகிய தத்தன் இவன் மீது சந்தேகம் கொண்டு இவனைத் தடுத்து நிறுத்தினான். "நான் அரசருக்கு ஒரு உண்மைப் பொருளை உபதேசிக்க வந்துள்ளேன். அதற்காக அவரைத் தனிமையில் சந்திக்க வேண்டும்." என்றான் முத்தநாதன்.

தத்தன் மூலம் இதனையறிந்த அரசர் முத்தநாதனை நோக்கிவந்து பணிந்து வரவேற்றார். சிவபரம் பொருளைப் பற்றிய புதிய உண்மைத் தத்துவம் ஒன்றினை உபதேசிக்க விரும்புவதாகவும், இராணியோ மற்றெவருமோ அங்கு இருப்பது நல்லதல்லவென்றும், தனிமையே தேவையென்றும் முத்தநாதன் கூறினான். அரசனும் அவ்வாறே தனிமையில் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார்.

உபதேசம் செய்வதற்கு ஏட்டைப் பிரிப்பது போல, அதற்குள் மறைத்து வைத்திருந்த கத்தியை எடுத்து மன்னன் மார்பில் குத்திவிட்டான் முத்தநாதன். "தத்தா....." என மன்னன் அலற, தத்தன் ஓடிவந்து வஞ்சகனாய் வந்த முத்தநாதனை வெட்ட வாளை ஓங்கினான்.

"தத்தா நில்! அவர் நம்மவர். அவரை ஒன்றும் செய்யாதே. சிவனடியார் வேடத்தில் வந்த அவரை ஊருக்கு வெளியே பாதுகாப்பாகக் கொண்டுபோய் விட்டுவா" என்று அந்நிலையிலும் ஆணையிட்டார் மன்னவர்.

தத்தனும் வேறு வழியின்றி மன்னரின் ஆணைக்குக் கட்டுப் பட்டு அவ்வாறே செய்தான். "முத்தநாதனைப் பத்திரமாக ஊருக்கு வெளியே கொண்டுசென்று விட்டுவிட்டேன்" என்று தத்தன் வந்து சொன்ன பின்னரே அரசரின் ஆவி பிரிந்தது.

சிவனடியார் வேடமிட்ட பகைவனைக்கூடத் துன்புறுத்தாமல் தன்னுயிரையே துறந்த மெய்ப்பொருள்நாயனாரின் சிவபக்திக்கு ஈடேதுமில்லை என்பதை இக்கதை நமக்கு நன்குணர்த்துகிறது.

இதேவேளையில் “தொழுத கையுள்ளும் படையொடுங்கும் ஒன்னார் அழுத கண்ணீரும் அனைத்து” - என்னும் திருக்குறள் கூறும் உண்மையும் நம் சிந்தனைக்குரியதாகும்.

9. ஆணைமுகனின் அருள்

ஒளவையார் மிக்க புல்மை வாய்ந்தவர். விநாயகப் பெருமானிடத்தே பேரன்பு பூண்டவர். ஆத்திகுடி பாடியவர். அரிய பாடல்கள் பல படைத்தவர். அவரை ஒளவைப்பாட்டி என்றே நாமழைப்போம். ஒளவைப்பாட்டி திருக்கோவிலூர் வீரட்டானேசுவரர் திருக்கோவிலுக்குத் தினந்தோறும் சென்று அங்குள்ள விநாயகருக்குப் பூசை செய்து மாலை சூட்டி வழிபடுவது வழக்கம்.

ஒருநாள் காலை! ஒளவையார் காலையில் எழுந்ததும் நீராடி, என்றுமில்லாதவாறு அவசர அவசரமாக ஆலயத்திற்குச் சென்றார். விநாயகப் பெருமானுக்கு அவசர அவசரமாகப் பூசை செய்தார். விநாயகப் பெருமான் இதை அவதானித்தார். அவருக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

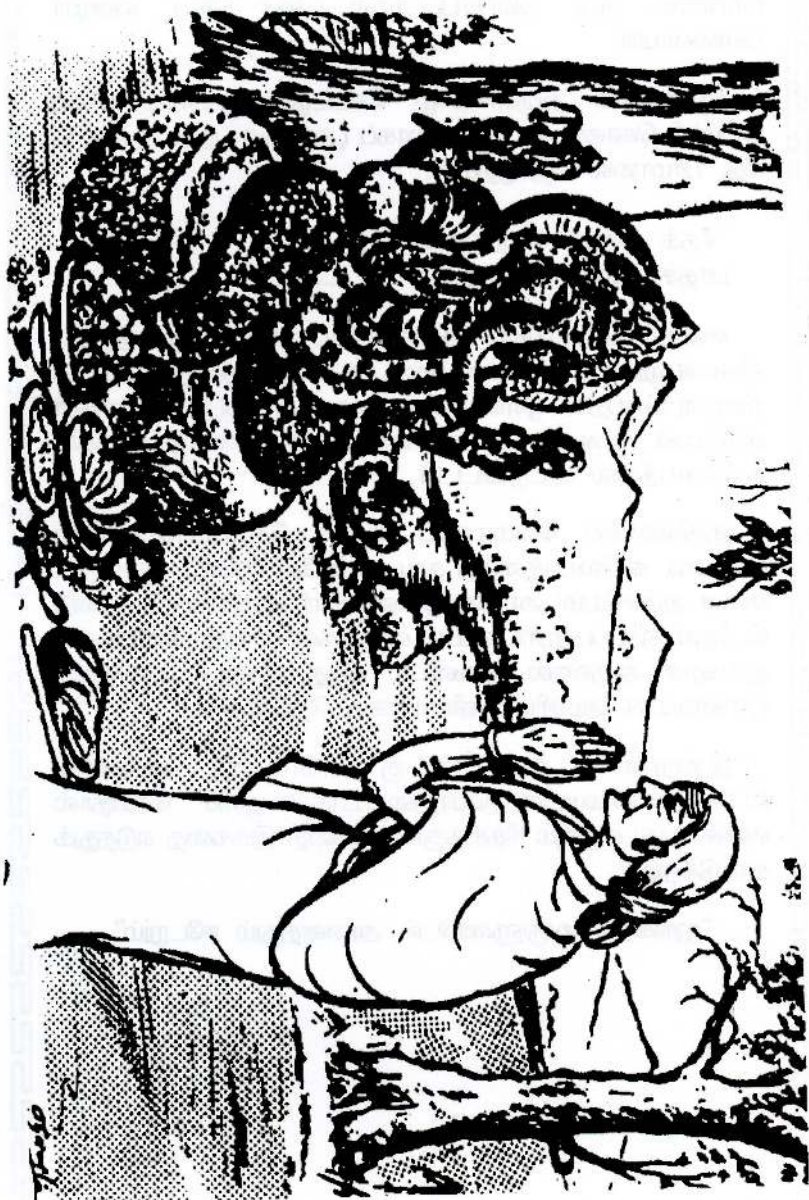
“ஒளவையே என்ன அவசரம்? எங்கு போகப்போகிறாய்? இப்படி அவசரமாகப் பூசை செய்கிறாயே?” எனக் கேட்டார் விநாயகர்.

அதனைக் கேட்டதும் ஒளவையார் பெரும் ஆச்சரியமுற்றார். “சுவாமி, சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என்ற மன்னர் இன்று கயிலாயம் போகிறார். அவருடன் நானும் கயிலாயம் போகலாம் என்றிருக்கிறேன். அதனாற்றான் அவசரமாகப் பூசை செய்கிறேன்” என்று கூறினார் ஒளவையார்.

“அப்படியா? சேரமான் எப்படிப் போகின்றார்?” என்று கேட்டார் விநாயகர்.

“சுவாமி! அவர் குதிரைமீதேறிப் போகிறார். நான் நடந்துதானே போகவேண்டும்...” என்று மிக்க கவலையோடு கூறினார் ஒளவையார்.

“ஒளவையே! கவலைப்படாதே. குதிரைமேல் போகும் சேரமானைவிட உன்னை முதலில் கயிலாயம் சேரச்

செய்வேன். என்மீது புதிதாய் அகவல்பா ஒன்று பாடிப் பாமாலை சூடு. அவசரப்படாமல் பூசை செய்” என்றார் பிள்ளையார்.

ஐங்கரனின் அருள்மொழி கேட்டதும் ஓளவை மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டார். ஆறுதலாகப் பூசை செய்தார். ஐங்கரன் மீது பாமாலை தொடுத்தார்.

“சீதக் களபச் செந்தாமரைப்பூம்
பாதச் சிலம்பு பல இசை பாட.....”

என்ற விநாயகர் அகவலைப் பாடி முடித்தார். விநாயகனுக்குப் பாமாலை சூடிப் பக்தியுடன் தனது பூசையை நிறைவு செய்தார். ஓளவையின் பாமாலை கேட்டு மகிழ்ந்தார் விநாயகர். தனது துதிக்கையால் ஓளவையைத் தூக்கிக் கயிலாயத்தில் விட்டுவிட்டார்.

குதிரையில் வேகமாகப் போன சேரமான்பெருமாள் நாயனார் கயிலாயத்தைத் தாமதமாகவே சென்று சேர்ந்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அங்கே ஓளவையார் இருப்பதைக் கண்டு பெரிதும் வியப்புற்றார். எப்படி வந்தீர்கள்? என்று வினவினார். ஐங்கரன் அருளால் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்த கதையை ஓளவையார் அவரிடம் விபரமாகத் தெரிவித்தார்.

இறைவன் அடியார்க்கு எளியன். அவனை உளத்தாய்மையுடன் பொறுமையாகப் பூசை செய்தால் எண்ணியது எதுவும் சித்திக்கும் என்பதை இக்கதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“ஐங்கரன் அருளுண்டேல் அனைத்தும் ஈடேறும்”

10. கண்ணன் காட்டிய நட்பு

சுதாமா என்பவன் ஒரு பிராமணச் சிறுவன். இவன் சாந்தீய முனிவரிடம் கல்வி கற்றபோது கண்ணனும் இவனுடன் சேர்ந்து படித்தவன். சுதாமாவை குசேலர் என்றும் அழைப்பர்.

சாந்தீய முனிவரிடம் கற்க வேண்டியவற்றைக் கசடறக் கற்றபின் இம் மாணவர்கள் தத்தம் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டனர்.

சுதாமா உண்மையும் நேர்மையும் உள்ள உத்தமனாகக் கற்றபடி ஒழுகி வந்தான். காலகதியில் அவனுக்குத் திருமணமும் நிறைவெய்தியது. அவனது மனைவி பெயர் சுசீலை. இருவரும் இல்லறவாழ்வில் இணைந்ததன் பேறாக இருபத்தேழு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். இதன் விளைவால் வறுமை அவர்களை வாட்டியது.

வருமானம் போதவில்லை. உணவுக்கே திண்டாட்டம். உதவுவார் எவருமில்லை.

சுசீலை நல்ல பண்பு மிக்கவள். பதிபக்தியுடையவள். மதியூகி. ஒரு நாள் தன் கணவனுடன் உரையாடும்போது “சுவாமி! நீங்கள் படிக்கும் காலத்தில் கண்ணன் உங்களோடு உடன் படித்ததாகச் சொல்வீர்களே. அவர் தற்போது துவாரகையில் செல்வம் படைத்தவராகச் சீராக இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவரிடம் சென்று நம் வறுமை நிலைபற்றிச் சொல்லி பொருள் ஏதும் வாங்கி வாருங்களேன்” என்று ஆலோசனை சொன்னாள்.

சுதாமா சிறிது நேரம் யோசித்தார். “கண்ணன் நிச்சயம் உதவுவான். அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவனிடம் வெறுங்கையுடன் போவதா? நண்பனிடம் போகும்போது கையுறையாக ஏதும் கொண்டு செல்லத்தான் வேண்டும். அவல் கொஞ்சம் செய்து தா. அதையாவது கொண்டு செல்கிறேன்.” என்றார்.

சுசீலை அவல் செய்து கொடுத்தார். அதைச் சிறு பொதியாக ஒரு சீலைத்துண்டில் கட்டிக்கொண்டார் சுதாமா. பறப்பட்டார் துவாரகைக்கு.

வெகுதூரம் நடந்து, பின் படகேறி துவாரகையை அடைந்தார். மாளிகையின் வெளியே நின்ற காவலர்கள் இவரை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. “நான் கண்ணனைப் பூர்க்க வேண்டும். சுதாமா வந்திருப்பதாகச் சொல்லுங்கள்” என்றார். சுதாமா வந்திருக்கும் செய்தி அறிந்ததும் கண்ணன் தன் மனைவி ருக்மணியோடு ஓடோடி வந்தார். சுதாமாவை அன்புடன் கட்டியணைத்து வரவேற்றார். ருக்மணிக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அவரை அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். ஆசனத்தில் அமர்த்தினார். நீராட்டினார். பட்டுடை சாத்தினார். பாதுகாசை செய்தார். சுதாமாவுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. நண்பனின் பணிவிடை கண்டு பரவசமுற்றார்.

ருக்மணி இருவருக்கும் உணவு பரிமாறினார். சாந்தீய முனிவரது குருகுலத்தில் படித்தபோது நிகழ்ந்த சம்பவங்களைப் பற்றி இருவரும் உரையாடினர்.

குசேலர் (சுதாமா) தான் கண்ணனை நாடி வந்த செய்தியைக் கூற மனம் கூசினார். இந்த அவலையா நண்பனிடம் கொடுப்பது என வெட்கப்பட்டார். வேதனை கொண்டார். ஆனால் அனைத்தையும் அறியும் ஆற்றல் படைத்தவன் அல்லவா கண்ணன். “சுதாமா! நான் உன் நண்பன் அல்லவா? எனக்கு என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?” என்று தாமாகவே கேட்டார். உடனே குசேலர் தாம் கொண்டு வந்திருந்த அவல் பொதியை எடுத்துக் கொடுத்தார். பொதியைப் பிரித்து ஒரு பிடி அவலை அள்ளித் தன் வாயில் போட்டான் கண்ணன். உள்ளம் குளிர்ந்தான். “ஆகா! எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது” என்று சொல்லிச் சொல்லிச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டான். அடுத்த பிடி அவலைக் கண்ணன் அள்ளும்போது ருக்மணி அதனைத் தான் வாங்கிக் கொண்டாள்.

கண்ணனின் உபசரிப்பில் உளம் குளிர்ந்த குசேலர் தன் கஷ்டங்கள் எதையுமே கூறாது ஊருக்குப் புறப்பட்டார். கண்ணனும் ருக்மணியும் வாயில் வரை வந்து அவரை வழியனுப்பி வைத்தனர்.

மிக்க மகிழ்ச்சியோடு ஊர் திரும்பிய குசேலருக்குப் பேராச்சரியம் காத்திருந்தது. வீட்டிற்கு வந்தார். அங்கே அவர் குடியிருந்த குடிசை பெரும் மாளிகையாக மாறியிருந்தது. வேறு வீட்டுக்கு மாறி வந்துவிட்டோமோ? என்று நினைக்கும் போது வாயிலில் சுசீலை நின்று வரவேற்றாள். அவள் புதுமணப்பெண்போல் பட்டுச்சேலை சரசரக்க, தங்க நகைகள் அலங்கரிக்கக் காட்சி தந்தாள். குழந்தைகள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

இவை எல்லாம் கண்ணன் கருணைதான் என்பதை எண்ணி எண்ணி வியந்தார். சொல்லாமலே செய்வர் பெரியர் என்பர். உண்மை நண்பனாயினும் தன் ஏழ்மை நிலையை எப்படி எடுத்துரைப்பது? என்ற வெட்கத்துடன் திரும்பி வந்த குசேலருக்குக் கண்ணன் கருணை புரிந்தான். செல்வத்தில் திளைக்கச் செய்துவிட்டான்.

செய்வதற்கு அருமையானவை நட்பைப் போல வேறெதுவும் இல்லை என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கேற்பக் குசேலர் - கண்ணன் நட்பு அமைந்திருந்தது.

“கண்ணன் கருணைக்கு நிகரேதுமில்லை”

11. ஆணவம் அடங்கியது

வடஇந்தியாவில் ஏமநாதன் என்னும் பிரபல பாடகர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பல இடங்களுக்கும் தமது சீடர்களுடன் சென்று பிரபல பாடகர்களுடன் போட்டியிட்டு விருதுகள் பெறுவது வழக்கம். பல்லக்கில் பவனி வரும் ஏமநாதன் மிகவும் ஆணவம் படைத்தவர். அவர் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் வெற்றி பெற்றமையால் தமக்கு நிகரான பாடகர் எவருமே இல்லை என்ற கர்வத்துடன் பாண்டிய நாட்டுக்கு வந்தார்.

பாண்டிய மன்னனின் அவையிலே சிறந்த கலைஞர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் முன்னிலையில் ஏமநாத பாடகர் பாடினார். அவரது இசையைப் பாண்டிய மன்னன் பெரிதும் இரசித்தான். ஆகா! அற்புதம் அற்புதம் என்று அவையிலிருந்தோர் கூறினர். மன்னனும் மகிழ்ந்து பாடகருக்கு விருந்தளித்து உபசரிக்க முன்வந்தான். பாடகர் குழுவினர் தங்குவதற்கு இடவசதியும் செய்து கொடுத்தான்.

ஆணவம் தலைக்கேறிய பாடகரான ஏமநாதன் மன்னரைப் பார்த்துத் தன் வீரப்பிரதாபங்களை எடுத்துக் கூறினான். “மன்னா! என் பாட்டுக்கு இணையாகப் பாடக்கூடிய பாடகன் யாராவது இருந்தால் நாளை என்னுடன் பாடச்சொல். பாடற்போட்டியில் நான் தோற்றால் பாண்டிய நாட்டுக்கு நான் அடிமை. உமது நாட்டுப் பாடகன் தோற்றால் உன் பாண்டிய நாடே எனக்கு அடிமை. சம்மதமா?” எனக் கேட்டான்.

ஏமநாதனின் இந்நிபந்தனையைப் பாண்டிய மன்னன் எதிர்பார்க்கவில்லை. “பாண்டிய நாட்டின் பெருமையைக் காக்க வேண்டுமே! யாது செய்வேன்” என்று ஏங்கினான். எனினும் மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டு ஏமநாதனின் சவாலை ஏற்றுக்கொண்டான். தனது அவைப் புலவர்கள், பாடகர்கள் அனைவரையும் அழைத்து நாளைக்கு ஏமநாதனோடு பாடி வெற்றியீட்டித் தருபவர் யார்? என

வினாவினான். அங்கிருந்த பாடகர்களோ “ஐயோ! ஏமநாதனுக்கு இணையாகப் பாட எங்களால் முடியாது ஐயா” என்று தங்கள் இயலாமையைக் கூறினர். எவருமே முன்வரவில்லை.

அரசர் அமைச்சரோடு ஆலோசித்தார். “இங்குள்ள சிவன்கோவிலில் பாணபத்திரர் என்னும் சிவபக்தர் ஒருவர் தினந்தோறும் பண்ணிசை பாடிப் பரமனைப் பணிந்து வருகிறார். அவரது இசை உள்ளமுருக்கும் வகையில் உள்ளது. அவரைப் பாடும்படி பணிக்கலாம்.” என்றார் அமைச்சர்.

அரசனும் அதற்கு இணங்கினார். பாணபத்திரரை அழைத்தார். “நாளைய நடைபெறும் போட்டியில் நீர் ஏமநாதனோடு பாடி, வெற்றியீட்டித் தரவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டார்.

அரசன் கட்டளையிட்டதும் பாணபத்திரர் செய்வதறியாது திகைத்தார். எப்படிப் பாடுவேன்? ஏமநாதனை வெற்றி கொள்ள முடியுமா? என்று ஏங்கினார். நேரே சோமசுந்தரப் பெருமான் சந்நிதிக்குச் சென்றார். “எம்பெருமானே! இப்போட்டியில் வெற்றி பெற எனக்கு அருளும்” என்று பக்தியோடு பாடிப் பணிந்தார்.

பண்ணொன்ற இசைபாடும் அடியவனான பாணபத்திரனுக்கு உதவத் திருவுளம் கொண்டார் சோமசுந்தரக்கடவுள். தன் பக்தனுக்காக மதுரையம்பதியிலே வீதி தோறும் விறகு கட்டுச் சுமந்து விலை கூறி வந்தார். அன்றிரவு ஏமநாதன் தங்கியிருந்த விடுதியின் அருகில் உள்ள திண்ணையில் கூலியாள் போன்று விறகு கட்டையும் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு படுத்திருந்தார்.

“நாளைய போட்டி எப்படி இருக்கும்? என்னுடன் பாட இந்த மதுரையம்பதியில் எவனுமே இல்லையா? என்னடா இந்த மதுரைக்கு வந்த சோதனை?” என்று சிந்தித்த வண்ணம் படுத்திருந்தான் ஏமநாதன். என்ன அதிசயம்! சற்று நேரத்தில் பக்கத்தே ஒரு பாட்டுக்குரல் கேட்டது. ஏமநாதன் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். பாடலைக் கேட்டார். அது

தேவகானமாக இருந்தது. அவரால் இருக்கமுடியவில்லை. எழுந்து வெளியே ஓடி வந்து பார்த்தார். யார்பா பாடியது? என்று கேட்டார்.

“நான்தான் சாமி பாடினேன். இங்குள்ள சிவன்கோவிலில் பாணபத்திரர் என்றொரு பாடகர் இருக்கிறார். அவர்தான் சாமி என்னுடைய குரு. பெரிய பாடகர். அவர் சொல்லித் தந்த ஒரு பாட்டைத்தான் சாமி இப்ப பாடினேன். அவர் பாடினால் கல்லும் கரையும் சாமி” என்றான்.

பாணபத்திரனின் சீடன் இப்படிப் பாடுகிறானென்றால் அவனே நம்முடன் பாடவந்தால் நான் நிச்சயமாகவே தோற்றுவிடுவேன். தோற்று ஓடுவதிலும் பார்க்க மரியாதையாக இரவோடு இரவாக இந்த ஊரைவிட்டே சென்றுவிடுவது நல்லது என்று எண்ணினான் ஏமநாதன். தன் குழுவினரைத் தட்டி எழுப்பினான். பாணபத்திரனிடம் தான் தோற்றுவிட்டதாக மன்னனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு ஊரைவிட்டே ஓட்டம் பிடித்தான்.

மறுநாள் காலையில் செய்தியறிந்த மன்னன் பெரும் வியப்புற்றான். சோமசுந்தரப்பெருமானே விறகு வெட்டியாக வந்து ஏமநாதனின் ஆணவத்தை அடக்கிப் பாண்டிய நாட்டின் மானத்தை பாணபத்திரரின் வேண்டுகூலுக்கிசையக் காத்தருளிணரென வாயார வாழ்த்தினான்.

ஆணவம் என்றும் அழிவையே தரும்!

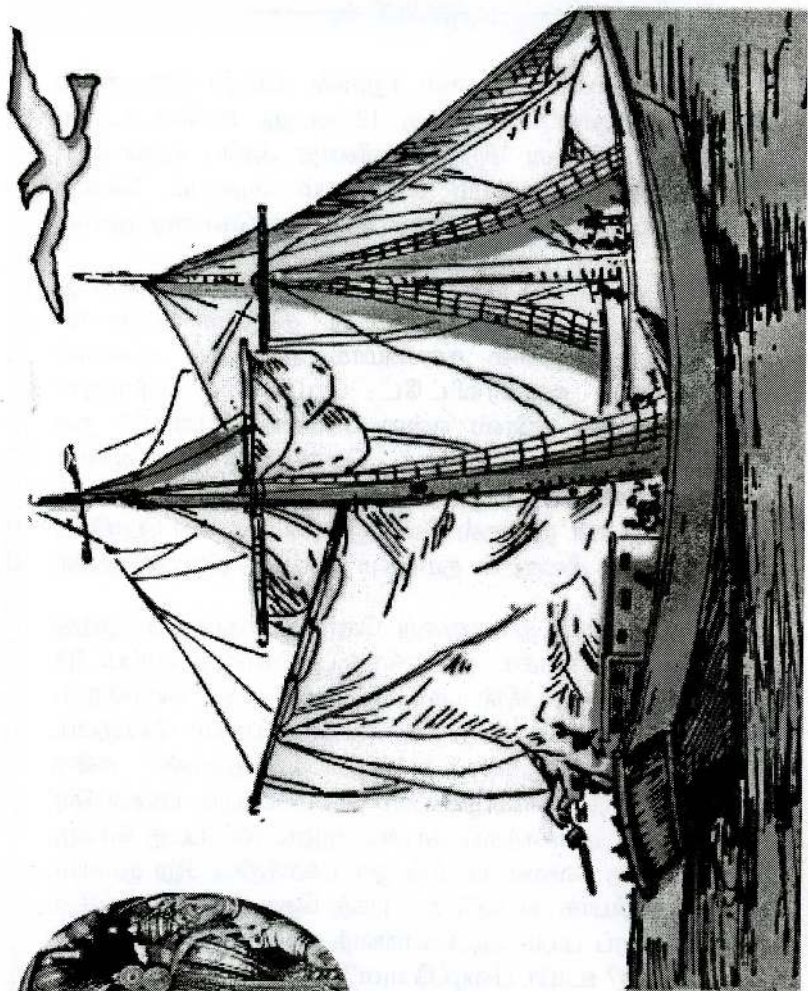
அடியார்க்கு என்றும் இறையருள் கிட்டும்.
என்பதையே இக்கதை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

12. உயிர்காத்த அன்னை

சுரேஸ் நல்ல பக்தியுள்ள சிறுவன். மகிழூர் கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு 12 வயது. ஊரில் உள்ள மனோன்மணியம்மன் மீது அளவிலாத அன்பு பூண்டவன். தினந்தோறும் காலையும் மாலையும் ஆலயம் சென்று அம்பிகையை வணங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான்.

1990 ஆம் ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் ஒருநாள்! அவனது ஊரில் பெருங் குழப்பம் ஏற்பட்டது. திடீரென உருவான அசாதாரண சூழ்நிலை காரணமாக அவ்வூரில் உள்ளார் அனைவரும் ஊரைவிட்டே புறப்பட்டு வேற்றூர் சென்றுவிட்டனர். சுரேஸ் என்ன செய்வான்? பாவம்! தன் பெற்றோருடன் வேற்றூர் சென்றான். அன்னை மனோன்மணியை வழிபட வழி இல்லையே எனக் கவலைப்பட்டான். நாள்கள் சில கழிந்தன. சுரேசின் பெற்றோர் தம் உறவினர் சிலருடன் தமிழகம் செல்லத் தீர்மானித்தனர்.

ஒரு பூரணைத் தினத்தன்று கொழும்புத்துறையிலிருந்து இராமேசுவரம் நோக்கி இயந்திரப் படகொன்று புறப்பட்டுச் சென்றது. அப்படகில் சுரேஸ், அவனது பெற்றோர், சுற்றத்தினர் உட்பட நூறு பேர் வரை பயணம் செய்தனர். “ஆதரவற்றவர்களுக்கு ஆண்டவனே துணை” என்ற துணிவுடன் இவர்களின் பயணம் தொடங்கியது. பாலைதீவு, மன்னார்த்தீவு, அனைத்தும் தாண்டி ஆழ்கடலில் படகு சென்று கொண்டிருந்த வேளை படகின் ஒரு பக்கத்தில், சிறு துவாரம் ஒன்றின் வழியாக கடல்நீர் உட்புகத் தொடங்கியது. படகில் இருந்தோரைப் பயம் ஆட்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. தங்கள் நிலை என்ன? உயிர் பிழைப்போமா? அன்றேல் அலைகடலில் ஆழ்ந்துவிடுவோமா? என்று அஞ்சினார். படகினுள் பெருமளவு நீர் குபீர் குபீர் என நிறையத் தொடங்கியதும் படகோட்டிகள் வாளிகள் கொண்டு நீரை இடைவிடாது அள்ளி வெளியே ஊற்றிய வண்ணம் இருந்தனர். படகு ஆட்டம் கொடுக்கத் தொடங்கியது.

படகோட்டிகளும் களைத்துவிட்டார்கள். படகில் இருந்தோர் “சூய்யோ முறையோ” என்று கூக்குரல் எழுப்பினர். சிலர் வெள்ளைத் துணிகளை உயரப்பிடித்து ஆபத்து! ஆபத்து!! உதவுங்கள் என்று கூக்குரலிட்டனர். அயலில் இரு மீன்பிடிப் படகுகள் வந்தபோதும் அவை உதவிட முனையவில்லை. ஒருமணிநேரம் வரை படகு இவ்வாறு நடுக்கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. சுரேஸ் மனங்கலங்கவில்லை.

இந்த வேளையில் எங்களைக் காப்பாற்ற வல்லவர் யார்? அன்னை மனோன்மணியம்பாள் மனம் வைத்தால் அது நடந்தே தீரும் என்று அவன் மனம் கூறியது. “ஆத்தாளே! எங்களைக் காப்பாற்று! நம்பிவந்தோம் உந்தனையே! நடுக்கடலில் தவித்திட விடுதல் நியாயமோ? அன்னை மனோன்மணியே அபயம் அளித்துக் காத்திடம்மா” என்று ஒருமணி நேரமாக அவன் அம்பிகையைத் துதித்த வண்ணமிருந்தான். மற்றவர்கள் ஐயோ! ஐயோ!! என்று அவலக்குரல் எழுப்ப சிறுவன் சுரேஸ் மட்டும் பக்தி வைராக்கியத்துடன் அம்பிகையை நம்பிக்கையுடன் துதித்துக் கொண்டிருந்தான். என்ன ஆச்சரியம்! அதிகாலை நான்கு மணியிருக்கும். அம்பிகையின் அருள் கிட்டியது. தத்தளிக்கும் படகின் பக்கத்தே பாரிய இயந்திரப் படகொன்று வந்து நின்றது. அவலமுற்ற அனைவரையும் அப்படகு ஏற்றிச் சென்று இராமேசுவரக் கடற்கரையில் இறக்கிவிட்டது.

“அன்னை மனோன்மணியே அடியவன் குரல் கேட்டு எம்மைக் காத்தாள்” என்று சுரேஸ் அனைவரிடமும் கூறினான். நேரே இராமநாதர் ஆலயம் சென்று பெருமானையும் அம்பிகையையும் வாயார வாழ்த்தி வணங்கினான்.

“சூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவரும் தாயல்லவா அன்னை மனோன்மணி! அவள் என்றும் என்னைக் கைவிட்டதில்லை, என் உயிர் காத்த அன்னையை என்றும் மறவேன்” என்று சுரேஸ் என்னிடம் நேரில் கூறியபோது அம்பிகை மீது அவன் கொண்டாள்ள நம்பிக்கை நன்கு பிரதிபலித்தது.

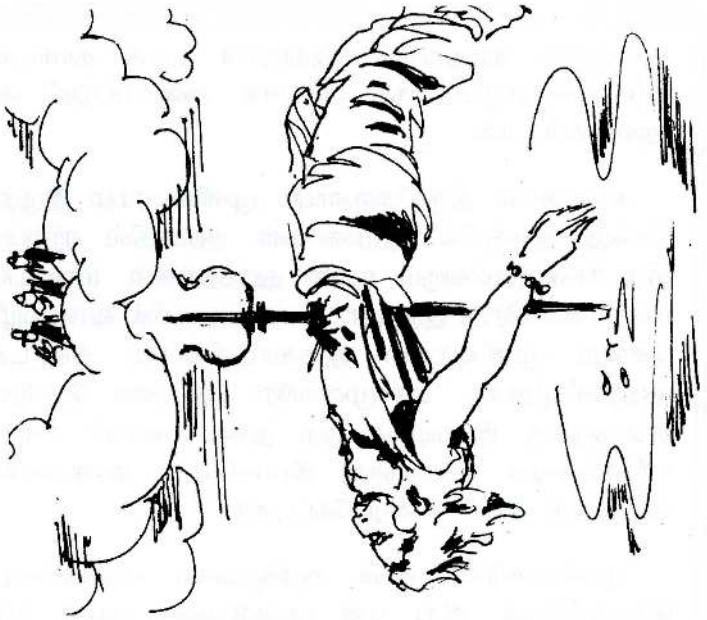
அம்பிகையைச் சரண் அடைவோர் அவலமுறுவதில்லை என்பதை இவ் உண்மைக்கதை நமக்கு நன்குணர்த்துகிறது.

13. எமன் பெற்ற தண்டனை

மாண்டவ்யர் மிகப் பெரிய முனிவர். ஒருநாள் அவர் தமது ஆச்சிரமத்தருகே தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவ்வேளையில் சில திருடர்கள் தாங்கள் களவாடிய பொருள்கள் கொண்ட பொதிகளுடன் அவரது ஆச்சிரமத்தின் உள்ளே புகுந்து பதுங்கிக்கொண்டனர். “காவலர்கள் எவரும் முனிவரின் ஆச்சிரமத்தினுள் வரமாட்டார்கள். இதுவே நல்ல இடம்” என்று கூறினான் ஒரு திருடன். மற்றொருவன் “இது ஆபத்தான இடம். முனிவர் கண்டால் எம்மையே சபித்து விடுவார். ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்வோம். வேறிடம் ஓடித்தப்புவோம்” என்றான்.

அவன் கூறியபடியே ஆயிற்று. “திருட்டுப் பயல்களே! இங்கேயா பதுங்கியிருக்கிறீர்கள். வாருங்கள் வெளியே” என்று சப்தமிட்டுக்கொண்டே காவலர்கள் ஆச்சிரமத்தினுள் புகுந்தனர். மாண்டவ்யருக்கு இவை எதுவுமே தெரியாது. அவர் தவத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்தார். திருடர்களைப் பிடித்து வந்த காவலர்கள் முனிவரையும் கண்டுவிட்டனர். அவர் தவத்திலிருப்பதைச் சிறிதும் உணராத காவலர் தலைவன் “இவன் யார்? உங்கள் தலைவனா? இவனையும் சேர்த்து இழுத்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

காவலர்கள் முனிவரையும் திருடர்களையும் பிடித்துச் சென்று அரச சபையில் நிறுத்தினர். விசாரணை தொடங்கியது. “அரசே! இதோ! கொள்ளை போன பொருள்களுடன் கொள்ளையர்களையும் கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்” என்றான் காவலர் தலைவன். மன்னன் முனிவரைப் பார்த்தான். அப்படியானால் இவர் யார்? என்று கேட்டான். “அரசே! இவன்தான் இக்கொள்ளையர்களின் தலைவன். இவனுடைய குடிலிற்றான் இக்கொள்ளையர்கள் பதுங்கியிருந்தனர்” என்றான். “அப்படியா? சரி சரி, இவர்களைச்

சூலத்தில் ஏற்றுங்கள். இதுதான் தக்க தண்டனை. மற்றவர்களுக்கும் தக்க பாடமாக அமையட்டும்” என்று ஆணையிட்டான்.

காவலர்கள் திருடர்களையும் முனிவரையும் இழுத்துச் சென்று சூலத்தில் ஏற்றினார்கள். சூலத்தில் ஏற்றப்பட்ட திருடர்கள் நால்வரும் உயிர் துறந்தார்கள். மாண்டவ்யர் மட்டும் உயிரோடு இருந்தார். அவ்வேளையில் வான் வழியே சென்ற முனிவர்கள் இக்காட்சியைக் கண்டனர். அதிர்ச்சியுற்றனர். “மகாமுனிவரே! இதென்ன கொடுமை? தங்களுக்கு இப்படியும் ஒரு தண்டனையா? எதையும் எரிக்கக்கூடிய தங்களுக்கு இப்படியொரு தண்டனையை விதித்தவர் யார்?” என்று கேட்டனர்.

“முனிவர்களே! யான் அறிந்தவரை எந்தப்பிழையும் செய்தறியேன். இது என் முன்வினைப் பயன் என்றே கருதுகின்றேன்” என்றார். இதைக் கவனித்த காவலர் சிலர் அரசனிடம் ஓடோடிச் சென்றனர். “மன்னவரே! பிழை நடந்து விட்டது. அந்த முனிவரை நாம் சூலத்தில் ஏற்றிவிட்டோம். அவர் இறக்கவில்லை. வேறுசில முனிவர்கள் இப்போது அவரிடம் வந்து அவருடன் பேசிச் செல்வதை அவதானித்தோம்” என்றனர்.

மன்னன் மனம் கலங்கினான். சம்பவம் நிகழ்ந்த இடத்திற்கு ஓடிச்சென்றான். முனிவரைச் சூலத்திலிருந்து கீழிறக்கினான். அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து தன்னை மன்னித்தருளுமாறு பணிந்தான்.

“அரசே! இது உன் குற்றமில்லை. என் விதிப்பயன். எழுந்திரு” என்று கூறி அவனை ஆசீர்வதித்தார் முனிவர்.

பின்னர் மாண்டவ்யர் தேவலோகம் சென்றார். எமதர்மனைச் சந்தித்தார். “வாருங்கள் மகாமுனிவரே!” என்று எமதர்மன் அவரை வரவேற்றான்.

“எமதர்மா! நான் சூலத்தில் ஏற்றப்படக் காரணம் என்ன?”
என்று கேட்டார் முனிவர்.

“அதுவா,? கூறுகிறேன் முனிவரே! நீங்கள் பூச்சிகளைப்
பிடித்து அவற்றின் உடல்களில் ஊசிகளை நுழைத்து
விளையாடியுள்ளீர்கள். அதன் பயன்தான் இது” என்றான்
எமதர்மன்.

“அது எப்போது நடந்தது?” என்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்
முனிவர்.

“உங்கள் குழந்தைப் பருவத்தில் நடந்தது” என்றான்
எமதர்மன்.

“ஓகோ! அப்படியா? எமதர்மனே! அறியாமையால் நிகழும்
குழந்தைப் பருவச் செயல்கள் பாவமாகாது. அதை நீ
அறியவில்லையா?... அதனால்...”

“மகா முனிவரே! என்மீது குறை காண்கிறீர்களா?”

“ஆமாம். அறியாமல் தண்டனை அளித்த நீயும் பூமியில்
மனிதனாகப் பிறப்பாய். இது என் சாபம்” என்றார் முனிவர்.

முனிவரின் சாபம் பலித்தது! எமதர்மன் பூமியில்
மனிதனாகப் பிறந்தான். அவன்தான் மகாபாரதத்தில்
விதந்துரைக்கப்படும் விதுரன் ஆவான்.

“அறியாமல் தண்டனை விதிப்போர் -
அதன் பயனை அனுபவித்தே ஆவர்”

14. எது தர்மம்?

கங்கைநதியில் நீராடும் பொருட்டு இறங்கினார் துறவி ஒருவர். அப்போது நீரில் மிதந்து வரும் தேள் ஒன்றைக் கண்டார். அது உயிருக்குப் போராடியவண்ணம் நீரில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. பாவம்! அதைக் காப்பாற்றி விடுவோம் என்று நினைத்தார். கையில் தூக்கினார். உடனே அத்தேளோ அவர் கையில் கொட்டிவிட்டு மீண்டும் தவறி நீரில் விழுந்து விட்டது. மீண்டும் அவர் தூக்கினார். மீண்டும் கொட்டியது.

இப்படியே அந்தத் துறவி தேளைத் தண்ணீரில் இருந்து தூக்குவதும் அது அவரைக் கொட்டிவிட்டு நீரில் விழுவதும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த மற்றொரு துறவி “சுவாமி! நீங்கள் கருணை கொண்டு அதைக் காக்க முயற்சிக்கிறீர்கள். அதுவோ மீண்டும் மீண்டும் தன் சுபாவம் மாறாமல் கொட்டுகிறது. அதைப் போய் ஏன் காப்பாற்ற நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்தத் துறவி சிரித்துக்கொண்டே, “அன்பரே! நம்மைவிட மிகச் சிறியது இந்தத் தேள். தன் உயிருக்கே ஆபத்து இருக்கும் இந் நிலையிலும் தன்னுடைய சுபாவத்தை விடவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது அதைவிட அறிவிலும், வலுவிலும், உருவிலும் உயர்வு பெற்ற மனிதன் தன் சுபாவமான கருணையை ஏன் கைவிட வேண்டும்? கொட்டுவது தான் தேளின் தர்மம். கருணையால் காப்பதுதான் மனித தர்மம்” என்றார்.

தர்மம் என்பது தன்னலமின்றிப் பிறர்நலன் கருதிச் செய்யப்படுவதாக அமைதல் வேண்டும். உயிர்களிடத்து அன்பு காட்டுதலே மகேஸ்வரனுக்குச் செய்யும் சேவை என்பதையே இது வலியுறுத்துகிறது.

“அறத்தினூங்கு ஆக்கமுமில்லை: அதனை மறத்தலின் ஊங்கில்லை கேடு” என்னும் வள்ளுவர் வாக்கும் நம் சிந்தனைக்குரியது.

15. ஆடலழகன் செய்த அற்புதம்

ஒரு நாள் சோழ நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் இராஜசேகர பாண்டியரது அவைக்கு வந்திருந்தார். அவர் மிக்க புலமை படைத்தவர். தமக்குச் சரியெனப்பட்டதை அஞ்சாது எடுத்துக் கூறும் ஆற்றல் மிக்கவர். அவரைப் பாண்டிய மன்னர் அன்புடன் வரவேற்று அளவளாவினார்.

சோழ நாட்டு மன்னன் கரிகாலனைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. "கரிகாலன் ஆட்சித்திறன் மிக்கவன் மட்டுமல்ல, சிறந்த கலைத்திறன் மிக்கவன். நாட்டிய சாஸ்திரம் நன்கறிந்தவன். பரதக் கலையில் வல்லவன். அவனோடு உங்களை ஒப்பிட முடியாமைக்கு வருந்துகிறேன். ஏனெனில் உங்களுக்கு நாட்டியமாடத் தெரியாதே!" என்றார் புலவர்.

அவையிலிருந்தோர் புலவர் நேருக்கு நேராக மன்னரிடம் இப்படிக் கூறியது கேட்டு ஆத்திரம் கொண்டனர். ஆனால் பாண்டிய மன்னனோ புலவர்கூறியது குறித்துச் சிறிதும் கோபப்படவில்லை. "உண்மையைத்தானே கூறினார். எனக்கு நாட்டியக் கலை தெரியாதது குறைதான்" என்று பெருந்தன்மையோடு ஒப்புக்கொண்டார். புலவருக்குப் பரிசில்கள் வழங்கி வழியனுப்பி வைத்தார்.

என்றாலும் மன்னரின் மனம் சாந்தியடையவில்லை. "நாட்டியக்கலை தெரியாதவன் என்னும் அவப்பெயர் எனக்குக் கிடைத்துள்ளதே. இந்த அவச்சொல்லை மாற்றியே தீர வேண்டும். இதற்காக இன்றுமுதல் முயற்சித்தேயாக வேண்டும்" என்று உறுதிபுண்டார்.

தமது முதிய வயதையும் கருத்தில் கொள்ளாது நடனம் பயிலத் தொடங்கினார். முதிர்ந்த தமது கால்களில் சலங்கைகளை அணிந்து கொண்டு அரண்மனையுள் ஆத்தொடங்கினார். சலங்கைகளின் ஒலி கலீ...கலீ... என்று அவர் அரண்மனையுள் நாள்தோறும் ஒலித்தது. உடல்

தளர்ச்சியைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது ஆடற்கலையில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டார். வேதனைகளையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டார். ஆடற்கலையில் சாதனை நிலை நாட்டியே தீருவது என்ற திடசங்கற்பத்துடன் செயற்பட்டார்.

மதுரையம்பதியில் ஆலவாயில் வீற்றிருக்கும் சொக்கநாதர் மீது தீவிர பக்தி கொண்டவர் இராஜ சேகர பாண்டியர். அடிக்கடி ஆலயம் சென்று வெள்ளியம்பலத்து முன்னின்று ஆலமுகனைத் தரிசிப்பது அவர் வழக்கம். நாட்டியப் பயிற்சி தொடங்கியபின்னர் அவர் தினந்தோறும் நடராசப்பெருமானை நேரில் நின்று அவன் ஆடும் அழகுக் கோலத்தைக் கண்குளிரக் காணத் தவறுவதில்லை.

ஒருநாள் சொக்கநாதரைத் தரிசிக்கச் சென்ற மன்னர் நடராசப்பெருமானின் சந்நிதி முன் நீண்ட நேரமாக அவரது திருமேனியைப் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“வெள்ளியம்பலத்து நின்று நர்த்தனமிடும் நடராசப் பெருமானே! நீர் எத்தனை காலம் இப்படி ஆடிக்கொண்டிருக்கிறீர்? நான் அறிந்த நாள் முதல் இப்படி இடது திருவடியோடு நின்று ஆடுகிறீர்? இது எப்படி ஐயா! உமக்குச் சாத்தியமாகின்றது? நான் அண்மையிற்றான் ஆடற்கலை பயிலத் தொடங்கினேன். அப்பப்பா! நடனத்தில் கஷ்டங்கள் எவ்வளவு உண்டென்பதை இப்பொழுதுதான் நேரடியாக உணர்கிறேன். இடுப்பு இற்றுப் போவது போல் இருக்கிறது. கால்கள் வலிக்கின்றன. கைகள் தளர்கின்றன. இத்தகைய வேதனைகள் எல்லாம் உமக்கும் உண்டென்றே எண்ணுகிறேன். ஏன் ஐயா! இந்த வேதனைகள் உங்களுக்கு தூக்கிய திருவடியைக் கீழிறக்கிச் சிறிது நேரம் கால்மாறி ஆடக்கூடாதா? ஆடுங்கள் ஐயனே! அடியேன் வேண்டுகலை நிறைவேற்றுங்கள்” என்று பரிந்து வேண்டினார் மன்னர்.

இராஜசேகர மன்னர் இவ்வாறு இறைவனை வேண்டிநிற்பதைக் கண்டவர்கள் திகைத்தனர். இது என்ன சோதனை? நடராசப் பெருமான் கால்மாறி ஆடுவாரா? என்று சிந்தித்தனர். ஆனால் மன்னரோ, “ஐயனே! நின் கால் நோவதை என்னாற் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது. என்

கண்முன்னே நீர் கால் மாறி ஆடியே ஆகவேண்டும்” என்று கண்ணீர் மல்கக் கேட்டவண்ணமே நின்றார். பார்த்திருந்த பக்தர்கள் மன்னருக்கு ஏதோ மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்றே நினைத்தனர். மன்னரோ தம் வேண்டுகலை விட்டபாடில்லை. “ஆடற்பெருமானே! அடியேனின் வேண்டுகலை நிறைவேற்றாவிடில் இக்கணமே என் கழுத்தை வாளால் துண்டித்துக்கொண்டு உயிர் துறப்பேன். இது திண்ணம்.” என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறினார். வாளை உருவ முற்பட்டார்.

அங்கிருந்தோர் ஓடி வந்து மன்னரைத் தடுக்கும்வண்ணம் நடராசப்பெருமானின் சந்நிதித் திரைச்சீலையைத் தொங்கவிடச் செய்தனர். மன்னர் உணர்ச்சி வசப்பட்டவராக வாளை உருவித் தன் கழுத்தை வெட்ட ஓங்கினார்.

என்ன அதிசயம்! வெள்ளியம்பலத்தில் கல்...கல்...கல் என்ற தண்டையொலியும் உடுக்கை முழக்கமும் கேட்டது. மன்னர் உட்பட அனைவருமே வியப்புற்று நின்றனர். சற்று நேரத்தின் பின்னர் அர்ச்சகர் வெள்ளியம்பலத்துட் சென்று திரையை நீக்கினார்.

அங்கே....!

இராஜசேகர பாண்டியரின் உருக்கமான பக்தி வேண்டுகல்க்கிணங்க நடராசப் பெருமான் வலக்காலைத் தூக்கி ஆடும் திருக்கோலத்தில் காட்சியளித்தார். ஆடற்பெருமான் கால்மாறி ஆடிய இந்த அற்புதம் அவன் வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய வண்ணம் காட்சி தருவான் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

சிறுவர்

பக்திக் கதைகள்

